

ziditoare sau te gândești la ele, gândul slavei deșarte, pătrunzând prin ușa închisă, pătrunzând în însăși mintea noastră, în însăși inima noastră, ne va înfățișa pentru a ne înșela, ca pe o desfrânată împodobită, slava omenească, să ne înălțăm cât mai repede gândul la cer, înaintea lui Dumnezeu.

Când mintea omenească este luminată de vederea duhovnicească a slavei și măreției dumnezeiești și se coboară de acolo la vederea de sine, nu mai vede deloc măreția omenirii: ea vede sărăcia, păcătoșenia, neputința, căderea ei; vede osânda la moarte rostită asupra tuturor; vede stricăciunea și

putoarea tuturor, fiindcă osânda se împlinește treptat și nimeni nu poate scăpa de ea. Mintea dobândește concepția corectă despre om, străină de orice amăgire a slavei deșarte, și strigă împreună cu Iov: „*Stăpâne Doamne! Acum ochiul meu Te-a văzut pe Tine: pentru aceea, m-am defăimat pe mine și m-am topit, și mă socotesc pământ și cenușă*” (Iov 42, 5-6). Adevărata smerenie vine din cunoștința de Dumnezeu. Amin!

Sursa: crestinortodox.ro

Sfântul Ignatie Briancianinov, *Sfinții Părinți despre slava deșartă*, Editura de suflet

PROGRAMUL LITURGIC

Luni - Joi 11 - 14 martie	18:00	Pavecernița Mare → Canonul Sfântului Andrei Criteanul
Sâmbătă 16 martie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas → Pomenirea morților
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 17 martie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Evrei, 11, 24-26; 32-40; Ev. Ioan 1, 43-51; glas 1 → Duminica întâi din Post (a Ortodoxiei)

Pentru versiunea digitală a buletinului și pentru a fi la curent cu modificările din program, vă puteți abona la Buletinul Online (newsletter) pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Socotiți, drept aceea, cum să umblați cu pază, nu ca niște neînțelepți, ci ca cei înțelepți, răscumpărând vremea, că zilele rele sunt.” – Efeseni 5, 15-16

Nr. 289 / 10 martie 2019

SFÂNTUL IGNATIE BRIANCIANINOV

1807 – 1867

FĂȚĂRNICIA „DACĂ N-AI PLÂNGERE DIN INIMĂ, AI SLAVĂ DEȘARTĂ”

Iubiți frați! Domnul nostru Iisus Hristos ne-a poruncit ca înainte de a purcede la nevoița postului să iertăm aproapei greșelile sale, ne-a poruncit să păzim de fățărnicie, din toate puterile, postul însuși. Viermele, odrăslindu-se în fruct, îl nimicește de tot pe dinăuntru, încât rămâne numai coaja: și fățărnicia nimicește tot miezul virtuții.

Fățărnicia se naște din slava deșartă (v. Mt. 6,1-2, 5,16). Slava deșartă este dorința și căutarea deșartă a laudei vremelnice, omenești. Slava deșartă apare din adâncă necunoștință de Dumnezeu sau din adâncă uitare de Dumnezeu, din adâncă uitare de veșnicie și de slava cerească. De aceea, în întunecarea sa, ea năzuiește cu nesaț spre dobândirea slavei vremelnice, pământești. Această slavă, la fel ca viața pământească, i se pare un bun veșnic, pe care nimeni și nimic nu i-l poate lua.

Căutând nu virtutea însăși, ci numai laudele pentru virtute, slava deșartă se îngrijește și se trudește doar ca să se înfățișeze privirilor omenești sub masca virtuții – și fățarnicul se arată omenirii îmbrăcat în haina unei amăgiri îndoite: în înfățișarea lui se vede o virtute pe care de fapt n-o are deloc, iar în sufletul lui se văd mulțumirea de sine și îngâmfarea, deoarece, mai întâi de toate, el este amăgit și înșelat în sine însuși. El se îndulcește în chip bolnăvicios de slava deșartă, care îl omoară; se îndulcește în chip bolnăvicios de amăgirea prin care își supune aproapele, se îndulcește în chip bolnăvicios și nenorocit de fățarnicia care îi reușește. Totodată, el devine străin de Dumnezeu: „*Necurat este înaintea lui Dumnezeu tot cel semeț la inimă.*” (Pilde 16, 5).

Pierzătoare sunt slava deșartă și fățarnicia născută de ea, chiar de la începutul lor: ele îl lipsesc pe om de orice plată cerească, dându-i ca singură răsplată deșarta laudă omenească, pe care o pofteste. [...]

Sfinții Părinți, învățătorii Bisericii, privind luminați de Hristos, luminați de Sfântul Duh, în adâncul inimii omenești și văzând în acest adânc cum anume lucrează feluritele patimi, numesc slava deșartă „patimă cu multe chipuri”, „cea mai subțire și anevoie de priceput”.

Toate celelalte patimi tulbură liniștea omului, conștiința le dă în vileag fără întârziere; dimpotrivă, patima slavei deșarte îl lingușește pe fiul căzut al lui Adam, îi aduce o părută desfătare, îi pare mângâiere duhovnicească prin care este răsplătit pentru fapta bună săvârșită. Toate celelalte patimi strică de-a dreptul virtuțile care le sunt potrivnice: astfel, îmbuibarea strică înfrânarea, mânia strică blândețea, iubirea de arginți strică dărnicia. Slava deșartă nu pare a strica nicio virtute; ea, răpindu-i hoștește omului aducerea-aminte de Dumnezeu, de negrăita măreție dumnezeiască, de negrăita sfințenie dumnezeiască, înaintea căreia *însuși Cerul e necurat* (Iov. 15,15), îl momește pe omul căzut să se privească pe sine însuși cu aprobare și satisfacție, să se admire singur. *Nu sunt ca ceilalți oameni*, spune ea (Lc. 18,11). În orbirea sa, născută din mulțumirea de sine, cel care se slăvește în deșert dă mulțumită lui Dumnezeu, uitând că omenirea căzută poate să aducă prinos de mulțumită lui Dumnezeu numai din vederea mulțimii păcatelor și neputințelor sale, vedere unită cu recunoașterea negrăitelor binefaceri ale Ziditorului față de zidirea Sa pierită. Slava deșartă se bucură când vede că omul se îmbogățește cu virtuțile: ea nădăjduiește că va prefăce fiecare

virtute într-un păcat, nădăjduiește că va face din fiecare virtute pricină și prilej de osândire a omului la Judecata lui Hristos. Ea îndrăznește să prooroască! Ea năzuiește cu obrăznicie să facă minuni și se hotărăște să-L ispitească pe Domnul! Străină de darul duhovnicesc, ea caută să se înfățișeze ca având dar sau, cel puțin, să insufle în oameni bănuiala că ascunde ceva mai presus de fire; prin această amăgire, ea caută într-un chip nenorocit să capete mângâiere. Ea îl însoțește pe nevoitor când postește, când se roagă, când face milostenie, când priveghează, când își pleacă genunchii, străduindu-se să răpească jertfa adusă lui Dumnezeu și, sporcând-o prin dorința de a plăcea oamenilor, să o facă netrebnică. Ea îl urmărește pe robul lui Hristos în însingurarea chiliei lui, în zăvorărea lui; neputând să-i aducă nevoitorului laudă pierzătoare de suflet de la privitorii dinafară, îi aduce laudă în gânduri, îi zugrăvește și-i înfățișează slava omenească, amăgitor, în închipuire. Adeseori, ea lucrează fără gânduri și închipuiri, fiind recunoscută doar după lipsa din inimă a fericitei umilințe, a fericitei aduceri aminte de cele sfinte și străpungeri sufletești pentru păcate. „Dacă n-ai plângere din inimă, a zis un mare Părinte, ai slavă deșartă.”

Să ne împotrivim cu hotărâre, cu lepădare de sine, pierzătoarei de suflet și lingușitoarei patimi a slavei deșarte! Să ne împotrivim ei, întărind pe piatra poruncilor lui Hristos inima noastră slabă, care în sine este clătinată cu ușurință, ca de niște vânturi, de înrăurirea și lucrarea feluritelor patimi asupra ei! Lepădând tot timpul slava deșartă, vom fi deja apărați de cealaltă patimă – de îngrozitoarea patimă a fățarniciei.

SĂ NE SĂVÂRȘIM FAPTELE BUNE ȘI NEVOINȚELE AȘA CUM NE POVĂȚUIEȘTE MÂNTUITORUL: ÎN TAINĂ

Când luăm parte la slujbele bisericești, să ne ferim a da dovadă de porniri deosebite de evlavie, care să ne deosebească mult de frații noștri. „*la seama*, a zis Sfântul Ioan Scărarul, *ca aflându-te între frații tăi să nu pari nicidecum mai drept decât ei în vreo privință, altminteri vei săvârși două rele: pe frați îi vei răni cu osârdia ta prefăcută, iar ție însuți îți vei da negreșit prilej de semeață cugetare. Fii osârdnic în sufletul tău, fără să dai în vileag aceasta nici prin mișcările trupului, nici prin înfățișare, nici prin cuvânt, nici prin căderile cu fața la pământ.*”

Dacă în zăvorăre, în rugăciunea însingurată, când citești lucruri